

POSTANOWIENIE

10 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 10 czerwca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko Skarbowi Państwa – Z. w W. i Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu
o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej D. R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 kwietnia 2023 r., I ACa 1223/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od D. R. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów
postępowania kasacyjnego;**

**3. przyznaje r.pr. K.T-S. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego we Wrocławiu 3 321 (trzy tysiące trzysta
dwadzieścia jeden) zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w
postępowaniu kasacyjnym podwyższonych o kwotę podatku od
towarów i usług.**

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 marca 2022r., I C 13/20, Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił powództwo pokrzywdzonego przeciwko Skarbowi Państwa o zapłatę 150 000 zł tytułem zadośćuczynienia za nieprawidłowe leczenie w zakładzie karnym

i uniemożliwienie osadzonemu poprawy stanu zdrowia poprzez poddanie się operacji w warunkach wolnościowych.

Wyrokiem z 6 kwietnia 2023r., I ACa 1223/22, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację pokrzywdzonego.

Sąd podzielił w całości ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, jak też wywiedzione z nich wnioski. Wskazał, że wszystkie podnoszone w apelacji pokrzywdzonego zarzuty odnosiły się do prawidłowości przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego, a konkretnie niezasadności pominięcia dowodów z opinii biegłego z zakresu neurologii, opinii innego biegłego z zakresu ortopedii oraz pominięcia dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego. Kluczowa dla oceny tych zarzutów była analiza opinii wydanych przez biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu. Dokumentacja medyczna, którą dysponował biegły pozwoliła na bardzo szczegółowe zobrazowanie jakie czynności diagnostyczne i terapeutyczne były podejmowane względem pokrzywdzonego w jakich okresach oraz z jakim skutkiem. Sposób zredagowania opinii pozwalał przy tym na prześledzenie toku wyводу biegłego oraz zweryfikowanie w oparciu o jakie przesłanki formułowane były wnioski opinii, mające charakter jednoznaczny i kategoryczny. Pokrzywdzony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika po zapoznaniu się z treścią opinii miał możliwość zgłoszenia do niej zastrzeżeń, z którego to uprawnienia pokrzywdzony skorzystał. W konsekwencji Sąd Okręgowy dopuścił dowód z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego, który metodycznie i obszernie odniósł się do pytań pokrzywdzonego zawartych w piśmie procesowym z 24 lutego 2021 r. podtrzymując wniosek zawarte w opinii.

Na tej podstawie Sąd Apelacyjny podkreślił, że opinia z 21 stycznia 2021 r. w sposób wyczerpujący w oparciu o obszerną dokumentację medyczną obrazowała przebieg procesu diagnostyki i leczenia pokrzywdzonego w zakładzie karnym oraz była zwieńczona jasnymi, logicznymi i kategorycznymi wnioskami co do prawidłowości prowadzonego leczenia. Wszelkie niejasności dotyczące treści wskazanej opinii zostały wyjaśnione w pisemnej opinii uzupełniającej, w której biegły odniósł się do pytań pełnomocnika pokrzywdzonego. W konsekwencji Sąd Apelacyjny ustalił, że uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego u

pokrzywdzonego było następstwem kontuzji podczas gry w koszykówkę w roku 1997. Najlepsze efekty leczenia polegającego na wykonaniu rekonstrukcji więzadła mogły zostać osiągnięte gdyby pokrzywdzony poddał się zabiegowi najpóźniej kilka miesięcy po kontuzji. Pokrzywdzony został osadzony w zakładzie karnym dopiero w roku 2001, a zatem mógł przeprowadzić zabieg rekonstrukcji więzadła krzyżowego w warunkach wolnościowych, czego jednak zaniechał. Pokrzywdzony przebywając w Zakładzie Karnym od października 2015 r. do września 2018 r. był kilkakrotnie konsultowany przez ortopedę, wykonano u niego badanie USG stawu kolanowego i badanie rezonansem magnetycznym. Pokrzywdzony w dniu 8 sierpnia 2016 r. w szpitalu Zakładu Karnego w Ł. został poddany zabiegowi artroskopii stawu kolanowego. Podczas artroskopii usunięto uszkodzony fragment łąkotki przyśrodkowej i stwierdzono całkowite uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego. W dniu 21 sierpnia 2018 r. w Klinice Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu Uniwersytetu Medycznego we W. pokrzywdzony miał zostać poddany zabiegowi rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego. Zabieg został odwołany, jednak Sąd ustalił, że przeprowadzenie wskazanego zabiegu u pokrzywdzonego najpewniej nie przyniosłoby oczekiwanych efektów. Przy niestabilności kolana trwającej przeszło 20 lat oraz postępującym procesie zwyrodnieniowym kolana biegły poddał w wątpliwość celowość poddania pokrzywdzonego zabiegowi rekonstrukcji. Pokrzywdzony nie został jednak pozbawiony dalszej opieki medycznej, kontynuuje leczenie lekami przeciwzapalnymi oraz leczenie ustawiające.

Następnie Sąd wskazał, że dolegliwości pokrzywdzonego w obrębie kręgosłupa, są następstwem postępujących zmian zwyrodnieniowych. Dolegliwości z jakimi mierzy się pokrzywdzony są udziałem 70% populacji. Pokrzywdzony otrzymuje niesteroidowe leki zapalne, a także okresowo odbywa leczenie usprawniające i fizykalne. Charakter zmian zwyrodnieniowych oraz stopień ich zaawansowania nie wymagają interwencji chirurgicznej. Leczenie pokrzywdzonego w związku z dolegliwościami kręgosłupa należało uznać za prawidłowe.

Mając powyższe na względzie Sąd przyjął, że nie było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności czy też opinii biegłego z zakresu neurologii. W konsekwencji pominięcie wniosków dowodowych

pokrzywdzonego nie stanowiło uchybienia przepisom procedury cywilnej, które mogłoby mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Prawdłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, które legły u podstaw subsumpcji norm prawa materialnego.

Pokrzywdzony zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną i wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W skardze podniesiono, że w sprawie wskazano na nieudowodnienie przez pokrzywdzonego roszczeń w zakresie nieprawidłowego leczenia, podczas gdy wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii były pomijane, co tyczy się także wniosków o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii z uwagi na to, że wobec opiniującego w sprawie sformułowano zarzut braku bezstronności, co doprowadziło do oddalenia apelacji pokrzywdzonego, a w konsekwencji również do oddalenia powództwa. Ponadto w skardze podniesiono, że rozstrzygnięcie oparto się na niezpełnym materialnie dowodowym z uwagi na oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego w oparciu o art. 286 k.p.c.

Pozwany Skarb Państwa złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Wniosek pokrzywdzonego zawarty w skardze kasacyjnej nie spełnia powyższego wymagania.

Należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu nie popełnił uchybień, które można byłoby zakwalifikować jako pewne, niewątpliwe i z góry widoczne dla prawnika, które nie wymagałyby głębszej analizy jurydycznej. Sąd przeprowadził szczegółową analizę materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym opinii biegłego wraz z opinią uzupełniającą. Wnioski stąd płynące są jednoznaczne, zatem dalsze uzupełnianie materiału dowodowego nie było potrzebne z uwagi na materialne podstawy dochodzonego żądania. Dodatkowo należy wskazać, że w skardze kasacyjnej nie podniesiono żadnych zarzutów dotyczących naruszenia przepisów o odbywaniu kary, w tym przepisów dotyczących leczenia. Nie wskazano również konkretnych argumentów pozwalających przyjąć, że doszło do naruszenia zasad sztuki lekarskiej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na podstawie art. 99 k.p.c. pozwanemu przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie. W sprawie należało również zastosować przepisy rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

(G.G.)

(Ł.W.)

[a.ł.]